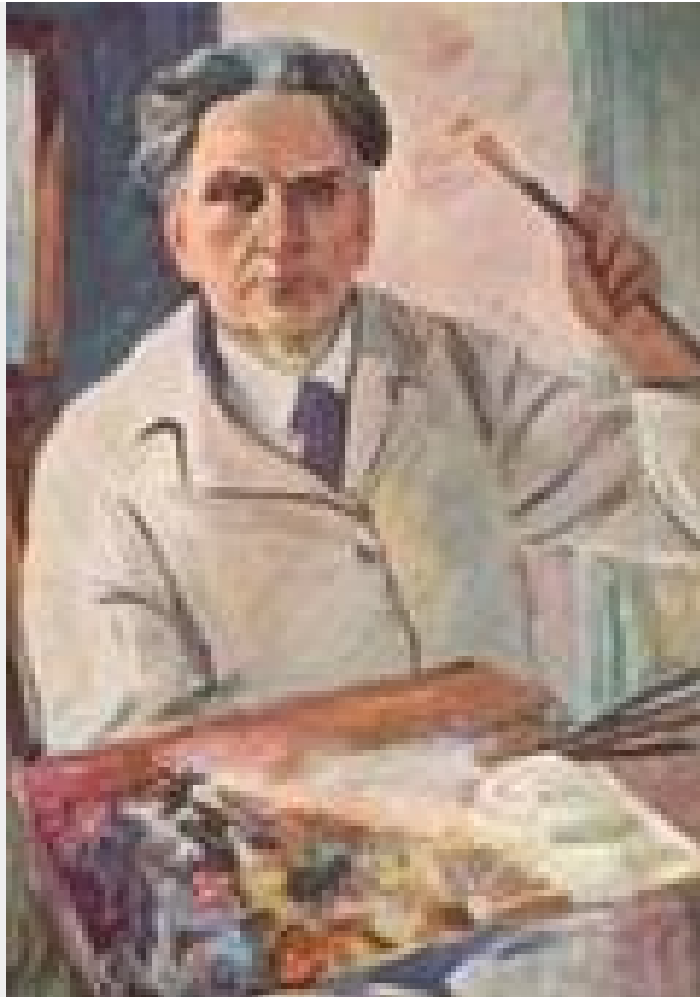

IN THE BEGINNING WAS ANI ...

Posted on June 24, 2011 by Keghart

Category: [Opinions](#)

Then Sarian Was Born

Trilogy

A- In The Beginning Was Ani, Then Sarian Was Born

B- ԱՊՐԻԼ ԻՄԱՅԵԱԼ՝ ԱՆՍԱՀՈՒԹԻՒՆ Է

C- The Mansion On The Hill

by Khatchatur I. Pilikian, London UK, 23 June 2011 Ani was acclaimed as being "the magnificent city of thousand and one churches". It was the last capital of the Armenian Kingdom of Bagratuni (9th –11th century). Then Seljuk-Turks razed it to the ground, including the libraries, and destroyed many thousand illuminated manuscripts – treasures of the art of miniature painting in which the Armenian scribes excelled. During the first half of the 13th century, the Mongols invaded Armenia and captured whatever was left of Ani. Slaughter, captivity, drought and earthquakes finally forced the Aniites to leave their motherland.

Then Sarian Was Born

Trilogy

A- In The Beginning Was Ani, Then Sarian Was Born

B- ԱՊՐԻԼ ԻՄԱՅԵԱԼ՝ ԱՆՍԱՀՈՒԹԻՒՆ Է

C- The Mansion On The Hill

by Khatchatur I. Pilikian, London UK, 23 June 2011 Ani was acclaimed as being "the magnificent city of thousand and one churches". It was the last capital of the Armenian Kingdom of Bagratuni (9th –11th century). Then Seljuk-Turks razed it to the ground, including the libraries, and destroyed many thousand illuminated manuscripts – treasures of the art of miniature painting in which the Armenian scribes excelled. During the first half of the 13th century, the Mongols invaded Armenia and captured whatever was left of Ani. Slaughter, captivity, drought and earthquakes finally forced the Aniites to leave their motherland.

Thus began, in the 14th century, the exodus of more than 30 thousand families. Their Odyssey brought them first to the valleys of North Caucasus, then to the banks of the Volga River. Proceeding further west, one group advanced to the north, eventually settling in Ukraine, Moldavia (where Hovhannes Aivazovsky's forefathers had settled), Galicia and Poland. But a larger group pushed its way to the south, and after a long period of prosperous stay in Crimea, they were uprooted, once again, during the Russo – Turkish war, at the close of the 18th century, The odyssey of that

community of merchants and artisans ended on the banks of the River Don, Thus the descendants of Ani built their city of New Nakhichevan, and settled there, near the Sea of Azov, next to Rostov, in 1799.

New Nakhichevan soon became the birthplace of many Armenian legendary figures that pioneered the cultural, political and artistic renaissance of the Diaspora and of the mainland Armenia. The first of those "legends reborn" was Michael Nalbandian (1829-1866), the philosopher-poet of freedom and human rights. Nalbandian died in exile in a Tsarist prison camp.

✘ In 1880, when New Nakhichevan was 101 years old, Martiros Sarian was born in a carpenter's family, the seventh of nine children.

In 1903, the young painter Sarian graduated from the Moscow School of Painting, Sculpture and Architecture.

In time, Martiros Sarian became the acknowledged master of Armenian painting for 65 years. He had participated among others in the Blue Rose Society Exhibition, Moscow 1907; the 2nd London Post Impressionist Exhibition, 1912; the 14th Biennale, Venice 1924. He was awarded the Grand Prix of the World Exhibition, Paris 1937; the Gold Medal of the World Exhibition, Brussels 1958; Four Lenin prizes, 1945; 1950, 1961, 1970. He was made Hero of Socialist Labour, in 1965.

Sarian first visited Armenia in 1901. He also managed visiting his ancestral city Ani, in 1902. Then, ✘ in 1915, he was in Echmiatzin to organize help for the Armenian children orphaned as a result of the genocide of the Armenians in Turkish Armenia during the World War One.

In 1921, his friend, the first Prime Minister of Armenian SSR, Alexander Miasnikian, who also was born in New Nakhichevan, invited Sarian to be the first director of the State Museum of Armenia. Having assumed the post, Sarian and his family permanently settled in Yerevan, the capital of Armenia.

On 26th of November 1967, a House-Museum, named after Martiros Sarian, was opened in Yerevan. It has since become a national treasure house.

Sarian died in 1972, and was buried at the Armenian Pantheon, in Yerevan.

✘ The renowned Italian painter Renato Guttuso thought that Martiros Sarian "*must be considered as a powerful artist among the great painters of the first half of our twentieth century.*" The Russian composer Dimitri Shostakovich considered Sarian as "*the pride of all art and mankind.*" The French poet Louis Aragon thought that Sarian "*may acquire even a higher standing than Matisse and Cezanne, because Sarian is the painter of happiness.*" Finally, the American Armenian writer William Saroyan, regarded Sarian's work as the "*shaft of light which reveals the beauty and dignity of people.*"

As a devout humanist, Sarian acknowledged his debt to Mother Nature, saying:

"We are like grain. We never die because we are One with Nature. To understand this is to comprehend Immortality—the Apotheosis of the Human Race. It is with this conviction that I have lived my Life."

This is the story of a great grand-grand-grandchild of the Aniites, and his thousand and one colours.

Addenda

The Armenian inhabitants of the region Agn, in Historical Armenia (Egin, now Kemaliye, in Turkey), were mostly descendants of Ani, the ancient capital of Armenia captured by the Mongol invaders in 1236.

The Aniites having become Agnites for three centuries were uprooted anew, this time by the Ottoman Turks, during the 16th century. Hence the name Khaskal of the original village in Agn, was given by the Armenian immigrants from Agn to their new settlement in Izmit-Nicomedia, neighbouring Constantinople in Anatolia.

The new Khaskal, meaning "good-fields", proved worthy of its name. It soon became the 'Paradise' of the region, especially for the pilgrims of the celebrated Armenian Monastery of Armash. (S. M. Dzotsikian, *Arevmdahay Ashkharh* , New York: Dzotsikian Jubilee Committee, 1947, p.484).

Centuries passed, then most of the Khaskalites, those great grand-grand-grand children of Aniite Agnites, were uprooted yet again, this time to become victims of the 'first final solution' of the 20th century—The Genocide of the Armenians, perpetrated by the proto-Nazi government of the Young Turks.

ԱՊՐԻԼ ԻՄԱՑԵԱԼ՝ ԱՆՄԱՀՈՒԹԻՒՆ Է

Խասկալի բլուրի կողքին կառուցուած փայտաշէն ընտանեկան ապարանքի մը 'ոդիսականն' է'... Չարմանալի, բայց իրաւ, Փիլիկեան տոհմն ալ Անի ական արմատներ ունեցած են:, ուրեմն բաժնեկից այդ Անի-Ակն-Իզմիտ/Խասկալ միւնչեւ եղեռն 'ոդիսական' ին...

Կը Հաւատամ որ Հայ ժողովրդի Վերապրելու Ներուժն էր, ինչպէս Նաեւ Սարդարապատի կենաց եւ մահու առթիւ, զորս մղեց մեզ այդ վերապրելու պայքարին: Վայն է եկել մեզ երբ քենք նման պայքարը: Չարաշահող 'մաֆիոզ' դասակարգը միայն իր չար շահը աւելացնելու համար 'քաջալերում' է եւ արտագաղթը եւ լլկուած, պայքարէ զուրկ, շլացուցիչ, անիրական կեանքը:

Խորունկ իմաստ է կուտակած մեր թուականէն առաջ ճորդ դարու Չին փիլիսոփայ Լաո-Ցը ի Տաո 73 ասոյթը, թէ:

Արտաքնապէս քաջը կը յանդգնի մեռնիլ Ներքնապէս քաջը կը յանդգնի ապրիլ

Ապրիլ յանդգնողն է առողջ պայքար մղողը:

Մեր Դանիել Վարուժանն էլ լաւ էր հասկացել այդ երբ ասում է,:

Ու պայքար, պայքար երգեցի.**Գրիչս եղաւ անթրոց սրտերու հնոցի ...**

Ժամանակն է ուրեմն ըսելու որ 'մեռնիլ իմացեալ' անմահութիւն չէ, այլ 'ապրիլ իմացեալ' անմահութիւն է, մանաւանդ երբ Պայքարիլը ինքնին ապրիլ իմացեալ է:

Կրօնամոլ ասոյթի վերածուած խօսքը, **ՄԱՀ ԻՄԱՑԵԱԼ՝ ԱՆՄԱՀՈՒԹԻՒՆ Է**, Վարդանանցէն իվեր անդադար հոլովում է: Սպրդած է այդ նոյնիսկ մեր որոշ, մի քանի տաղանդաւոր բանաստեղծների պատկերացումներուն մէջ եւս, օրինակ Սիամանթօյի պարագային երբ գրում է,

Ես երգելով կուզեմ մեռնիլ

ի դէպ, ըսել հարկաւոր է որ Եղիշէ պատմիչին վերագրուած այդ նախադասութիւնը հասած է Վարդանանցի պատմիչին այսպէս կոչուած Հերմէս Եռամեծարի ուսմունքէն. Եւ այս գրեթէ չի յիշուում, ի բաց առեալ Մատենադարանի հմուտ գիտնական Լեւոն Խաչիկեանէն, զորս յայտնաբերած էր աղբիւրը այդ ասոյթին դեռ 40 ական թուականների վերջաւորութեան:

Ես միշտ «անհանգիստ» եմ զգացած այդ խորհրդով, Եւ նոյնիսկ Սիամանթօյի վերելի յիշածս տողը մտքիս մէջ դրոշմած է հակառակը - **Ես երգելով կուզեմ ապրիլ:**

Ժամանակի ընթացքին չարաշահող դասակարգերը մահ գովերգող խորհուրդներ մոլեգնօրէն չարագործած են հասարակ ժողովրդը իբրեւ «թնդանօթի միս» գործածելու, յաճախ իրենց իսկ հրահրած անմարդկային պատերազմներին համար: Եւ այդ շարունակում է այս օրերուն եւս:

Կրօնական մօլեռանդութիւնը չարաշահելով, քաղաքական ու ընկերային արդարութեան գոյնզգոյն, լոզունգային դիմակներ հագին, շռայլութեան մէջ տապալակող, յղբացած, անմարդկայնօրէն գերիշխող, դրամապաշտ դասակարգը մեր միևնուճար, գեղեցիկ աշխարհը այլանդակ անապահովութեան՝ լինել թէ չլինելու սեմին է հասցուցած: Եւ մտածել որ երբ Համաշխարհային Երկրորդ Պատերազմի ընթացքին օրական 14 հազար մարդ սպաննուում էր, ներկայիս, այսպէս կոչուած Աշխարհի Նոր Կարգ ու Սարքը օրական 44 հազար մանուկներ մահուան է հրում միայն անօթութեան պատճառաւ...

Ի մտի ունենալով մարդ արարածի մարդկայնական ապրելու տենջ/պայքարը, կենսական եմ գտնում, մանաւանդ ներկայիս, որ «գլխիվար շրջուկ» վերոյիշեալ Հերմէսեան ասոյթը

Եւ ըսել, ամենայն պայծառութեամբ,

ԱՊՐԻԼ ԻՄԱՑԵԱԼ՝ ԱՆՄԱՀՈՒԹԻՒՆ Է

Պրոֆ. Խաչատուր Ի. Փիլիկեան 26 Մայիս 2011թ.

THE MANSION ON THE HILL

By

Prof. Khatchatur I. Pilikian

✘ As a child of ten, my father Israel-Vahan Pilikian had "helped" his own father Hovhanness, a master builder, to build the new family house his father designed and planned, in their home village, Khaskal, during 1912-1913. The village, mostly inhabited by Armenians numbering ca. a thousand, was not far away from the celebrated Armenian Monastery of Armash, in Izmit (ancient Nicomedia).

After the large and extended Pilikian family was driven away from the new paternal home, the enormous three story wooden building was confiscated by an officer of the Central Powers and used as army barracks. Surviving the bombardments of the Allied Powers, the Pilikian mansion was subsequently occupied by the Kemalist forces of nationalist uprising

After the Great War, having survived the Genocide of the Armenians (1914-1918), Israel-Vahan, a teenager in a Baghdad orphanage in 1919, decides to go back and find his paternal home in Khaskal. Accompanied by his eldest, surviving sister Srбуhi and her husband, they start their odyssey travelling through deserts, hills and valleys, pastures and sea (reversing their march of death), finally reaching their destination

They reclaim their paternal home, albeit derelict and completely depleted of household furniture and all. After a few months of sustained and determined efforts of survival, their mansion too breathes new life. But the atmosphere of fear, rekindled by ultra nationalism, poisons the life of those groups who dared outlive the Genocide. To continue surviving, my father and his sister's family had to leave their paternal home yet again. But not before procuring a photo-memento (taken by a soldier of the retreating Greek armies), of their beloved mansion—a "miraculous" feat, indeed.

During the summer of 1963, Israel-Vahan Pilikian, then 60 and a father of a large family with five children residing in Beirut, Lebanon, revisited his birthplace in Khaskal. No traces of the house were found. There the locals told him, that 'that impressive mansion on the hill' was finally burned down during the nationalist upheavals...

Based on that "miraculous" photograph of 1920, I sketched with pastel-crayons, on January 13th, 1957, an enlarged (cm. 61.5 x 46.5) picture of our ancestral 'mansion on the hill' in Khaskal.

